

Arrest

nr. 171 704 van 12 juli 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 juli 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (26 *quater*) van 6 juli 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juli 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die loco advocaat K. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, geboren te Aberzo op 01.01.1991.

Verzoeker diende in België op 06.03.2014 een asielaanvraag in.

1.2. Op 26.03.2014 werd voor deze eerste asielaanvraag een terugnameverzoek gericht aan de Zweedse instanties die op 02.04.2014 niet akkoord gingen met de terugname van verzoeker op basis van het feit dat betrokkene in Zweden geregistreerd staat als een niet-begeleide minderjarige en dat hij in Zweden nog geen definitieve beslissing ontving in verband met zijn asielaanvraag in Zweden. Op 04.04.2014 werd er door de Belgische overheid een verzoek tot herziening gericht aan de Zweedse instanties op basis van het feit dat betrokkene in België als meerderjarige geregistreerd werd. Dit verzoek tot herziening werd op 08.04.2014 tevens geweigerd door de Zweedse instanties.

1.3. Op 22.04.2014 werd voor verzoeker een terugnameverzoek gericht aan de Hongaarse instanties.

1.4. Op 25.04.2014 werd voor verzoeker een tweede verzoek tot herziening gericht aan de Zweedse instanties en dit werd op 06.05.2014 opnieuw geweigerd door de Zweedse autoriteiten.

1.5. Op 25.04.2014 werd de terugname van verzoeker geweigerd door de Hongaarse autoriteiten op basis van het feit dat de Hongaarse instanties een akkoord gaven aan Duitsland voor de terugname van verzoeker maar dat verzoeker niet binnen de in Verordening 604/2013 voorziene termijn aan Hongarije werd overgedragen waardoor Duitsland op basis van artikel 29(2) van Verordening 604/2013 de verantwoordelijke lidstaat werd.

1.6. Op 09.05.2014 werd voor verzoeker een verzoek tot herziening gericht aan de Hongaarse instanties die op 12.05.2014 opnieuw hun weigering voor de terugname van verzoeker bevestigden.

1.7. Op 09.05.2014 werd voor verzoeker een terugnameverzoek gericht aan de Duitse instanties. Dit verzoek werd door de Duitse autoriteiten niet binnen de in artikel 25(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord waardoor Duitsland met toepassing van artikel 25(2) de verantwoordelijke lidstaat werd. Op 06.06.2014 werd Duitsland door de Belgische autoriteiten op de hoogte gesteld van deze stilzwijgende overeenkomst. Dit akkoord voor de terugname van verzoeker werd door de Duitse instanties ook expliciet bevestigd op 13.05.2014 die desbetreffend instemden met de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker met toepassing van artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013.

1.8. Op 03.07.2014 nam de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Op basis van deze beslissing werd betrokkene op 16.07.2014 overgedragen aan de Duitse autoriteiten.

1.9. Op 01.09.2014 ontving de Belgische overheid voor verzoeker een terugnameverzoek van de Franse instanties, dit verzoek werd op 03.09.2014 door de Belgische overheid geweigerd op basis van het feit dat verzoeker reeds eerder getransfereerd werd naar Duitsland waardoor Duitsland de verantwoordelijke lidstaat is.

1.10. Op 06.07.2015 ontving de Belgische overheid voor verzoeker een terugnameverzoek van de Britse instanties, dit verzoek werd op 13.07.2015 door de Belgische overheid geweigerd op basis van het feit dat verzoeker reeds eerder getransfereerd werd naar Duitsland waardoor Duitsland de verantwoordelijke lidstaat is.

1.11. Op 20.10.2015 vroeg verzoeker een tweede keer asiel in België en op 11.12.2015 werd er voor verzoeker opnieuw een terugnameverzoek gericht aan de Duitse instanties die zich op 17.12.2015 akkoord verklaarden met de terugname van verzoeker op grond van artikel 18.1(d) van Verordening 604/2013.

1.12. Op 04.04.2016 werd een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) betekend aan verzoeker.

1.13. Op basis van deze beslissing werd verzoeker op 15.04.2016 overgedragen aan de Duitse autoriteiten.

1.14. Verzoeker werd op 20.05.2016 gehoord in het kader van zijn asielaanvraag in België. Daarin bevestigde hij het feit dat hij op 15.04.2016 door de Belgische autoriteiten aan Duitsland getransfereerd werd. Verzoeker stelde dat hij door de Duitse politie onmiddellijk opnieuw aan een station werd afgezet en dat ze hem vertelden dat hij weer weg moest. Hij stelde dat hij niet in de mogelijkheid verkeerde asiel te vragen in Duitsland.

1.15. Verzoeker verklaarde 2 dagen te Aachen (DE) te hebben verbleven om vervolgens per trein terug te reizen naar België waar hij opnieuw arriveerde op 17.04.2016 en asiel vroeg op 12.05.2016.

1.16. Het vingerafdrukkenonderzoek van verzoeker toont aan dat de vingerafdrukken van verzoeker op 08.04.2013 in Hongarije werden geregistreerd omwille van een asielaanvraag, op 28.11.2013 in Duitsland werden geregistreerd omwille van een asielaanvraag, op 12.02.2013 in Zweden werden geregistreerd omwille van een asielaanvraag, op 14.08.2014 in Frankrijk werden geregistreerd omwille van een asielaanvraag en op 10.06.2015 in het Verenigd Koninkrijk werden geregistreerd omwille van een asielaanvraag.

1.17. Op 23.05.2016 werd voor verzoeker opnieuw een terugnameverzoek gericht aan de Duitse instanties die op 24.05.2016 instemden met de terugname van verzoeker met toepassing van artikel 18.1(d) van Verordening 604/2013.

1.18. Op 06.07.2016 besliste de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot het nemen van een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

1.19. Dit is de thans bestreden beslissing, die het voorwerp uitmaakt van de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Zij luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

naam : Z.

voornaam : S.

geboortedatum : 01.01.1991

geboorteplaats : Aberzo

nationaliteit : Afghanistan

Alias: A., A., 01.01.1990, Shaga, Afghanistan; Z., A., 01.01.1995, Kunar, Afghanistan; A., A., 01.01.1992, Afghanistan; A., A., 04.02.1994; A., A., 01.01.1994, Afghanistan; S., A. U., 01.01.1992, Shiga, Afghanistan; S., A., 01.01.1989, Jalalabad, Afghanistan; Z., A., 12.09.1996, Kunar, Afghanistan die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Duitsland toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)d van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die staatsburger van Afghanistan van Pashtoun afkomst verklaart te zijn, werd op 02.05.2016 door onze diensten geregistreerd en vroeg op 12.05.2016 asiel in België. Hij was in het bezit van zijn originele Taskara met nummer 5479109 (afgegeven op 13.01.1311, omgerekend 02.04.1932). Het feit dat de omrekeningsdatum een Taskara aantoont die 59 jaar vóór de verklaarde geboortedatum van betrokkene is afgeleverd kan een sterke aanleiding betekenen om te besluiten dat het voorgelegde Taskara van betrokkene niet authentiek is. Het vingerafdrukkenonderzoek van betrokkene toont aan dat de vingerafdrukken van betrokkene op 08.04.2013 in Hongarije werden geregistreerd omwille van een asielaanvraag, op 28.11.2013 in Duitsland werden geregistreerd omwille van een asielaanvraag, op 12.02.2013 in Zweden werden geregistreerd omwille van een asielaanvraag, op 14.08.2014 in Frankrijk werden geregistreerd omwille van een asielaanvraag en op 10.06.2015 in het United Kingdom werden geregistreerd omwille van een asielaanvraag.

Betrokkene verklaarde reeds twee maal eerder asiel te hebben gevraagd in België. Onderzoek bij onze diensten toont aan dat betrokkene een eerste maal asiel vroeg in België op 06.03.2014. Op 26.03.2014 werd voor deze eerste asielaanvraag een terugnameverzoek gericht aan de Zweedse instanties die op 02.04.2014 niet akkoord gingen met de terugname van betrokkene op basis van het feit dat betrokkene in Zweden geregistreerd staat als een niet-begeleide minderjarige en dat hij in Zweden nog geen definitieve beslissing ontving in verband met zijn asielaanvraag in Zweden. Op 04.04.2014 werd er vanuit onze diensten een verzoek tot herziening gericht aan de Zweedse instanties op basis van het feit dat betrokkene in België als meerderjarige geregistreerd werd. Dit verzoek tot herziening werd op

08.04.2014 tevens geweigerd door de Zweedse instanties. Op 22.04.2014 werd voor betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Hongaarse instanties. Op 25.04.2014 werd voor betrokkene een tweede verzoek tot herziening gericht aan de Zweedse instanties en dit werd op 06.05.2014 tevens opnieuw geweigerd door de Zweedse autoriteiten. Op 25.04.2014 werd de terugname van betrokkene geweigerd door de Hongaarse autoriteiten op basis van het feit dat de Hongaarse instanties een akkoord gaven aan Duitsland voor de terugname van betrokkene maar dat betrokkene niet binnen de in Verordening 604/2013 voorziene termijn aan Hongarije werd overgedragen waardoor Duitsland op basis van artikel 29(2) van Verordening 604/2013 de verantwoordelijke lidstaat werd. Op 09.05.2014 werd voor betrokkene een verzoek tot herziening gericht aan de Hongaarse instanties die op 12.05.2014 opnieuw hun weigering voor de terugname van betrokkene bevestigden. Op 09.05.2014 werd voor betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Duitse instanties dit verzoek werd door de Duitse autoriteiten niet binnen de in artikel 25(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord waardoor Duitsland met toepassing van artikel 25(2) de verantwoordelijke lidstaat werd. Op 06.06.2014 werd Duitsland door onze diensten op de hoogte gesteld van deze stilzwijgende overeenkomst. Dit akkoord voor de terugname van betrokkene werd door de Duitse instanties ook expliciet bevestigd op 13.05.2014 die desbetreffend instemden met de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene met toepassing van artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013. Als gevolg van het feit dat België niet verantwoordelijk was voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Duitsland toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 werd er aan betrokkene op 03.07.2014 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (Bijlage 26quater) betekend. Op basis van deze beslissing werd betrokkene op 16.07.2014 overgedragen aan de Duitse autoriteiten.

Op 01.09.2014 ontvingen onze diensten voor betrokkene een terugnameverzoek van de Franse instanties, dit verzoek werd op 03.09.2014 door onze diensten geweigerd op basis van het feit dat betrokkene reeds eerder getransfereerd werd naar Duitsland waardoor Duitsland de verantwoordelijke lidstaat is. Op 06.07.2015 ontvingen onze diensten voor betrokkene een terugnameverzoek van de Britse instanties, dit verzoek werd op 13.07.2015 ook door onze diensten geweigerd op basis van het feit dat betrokkene reeds eerder getransfereerd werd naar Duitsland waardoor Duitsland de verantwoordelijke lidstaat is.

Op 20.10.2015 vroeg betrokkene een tweede keer asiel in België en op 11.12.2015 werd er voor betrokkene opnieuw een terugnameverzoek gericht aan de Duitse instanties die zich op 17.12.2015 akkoord verklaarden met de terugname van betrokkene op grond van artikel 18.1(d) van Verordening 604/2013. Als gevolg van het feit dat België niet verantwoordelijk was voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Duitsland toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)d van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 werd er aan betrokkene op 04.04.2016 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (Bijlage 26quater) betekend. Op basis van deze beslissing werd betrokkene op 15.04.2016 overgedragen aan de Duitse autoriteiten.

Betrokkene werd op 20.05.2016 gehoord in het kader van zijn asielaanvraag in België. Daarin bevestigde hij het feit dat hij op 15.04.2016 door de Belgische autoriteiten aan Duitsland getransfereerd werd. Betrokkene stelde dat hij door de Duitse politie onmiddellijk opnieuw aan een station werd afgezet en dat ze hem vertelden dat hij weer weg moest. Hij stelde dat hij niet in de mogelijkheid verkeerde asiel te vragen in Duitsland. Betrokkene verklaarde 2 dagen te Aachen (DE) te hebben verbleven om vervolgens per trein terug te reizen naar België waar hij opnieuw arriveerde op 17.04.2016 en asiel vroeg op 12.05.2016.

Betrokkene stelde dat hij besloot opnieuw in België asiel aan te vragen omdat ze hem in Duitsland geen opvang gaven. Hij uitte ook verzet tegen een overdracht naar Duitsland in het kader van Verordening 604/2013 omwille van het feit dat hij verklaarde dat de Duitse autoriteiten zijn asielaanvraag niet aanvaard hebben en dat hij gewoon weer moest weggaan.

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Op 23.05.2016 werd voor betrokkene opnieuw een terugnameverzoek gericht aan de Duitse instanties die op 24.05.2016 instemden met de terugname van betrokkene met toepassing van artikel 18.1(d) van Verordening 604/2013.

We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielsysteem is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit systeem deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als

grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken verder op dat het zeker niet kan worden ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Duitsland, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We herhalen desbetreffend tevens nogmaals dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Betreffende de verklaring van betrokkene dat hij na zijn overdracht in Duitsland niet de mogelijkheid had om asiel te vragen, geen opvang verkreeg en dat de Duitse autoriteiten hem vertelden dat hij maar gewoon weer moest weggaan merken we vooreerst op dat Duitsland de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Duitsland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Duitsland onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/83/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Verder merken we op dat betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Duitse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. Tevens merken we op dat de Duitse autoriteiten instemden met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 ("de lidstaat is verplicht...d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen"). We verwijzen ook naar artikel 18(2) : "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU". Dit betekent dat de betrokkene na overdracht in Duitsland een nieuwe asielaanvraag kunnen indienen indien hij dat wenst.

Betreffende de verklaringen van betrokkene dat hij niet in de mogelijkheid verkeerde om opnieuw asiel te vragen en dat hij geen opvang verkreeg in Duitsland verwijzen we naar het rapport over Duitsland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database over Duitsland (Michael Kalkmann, "Asylum Information Database - National Country Report - Germany", up-to-date tot 16.11.2015, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) waarin wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Duitsland worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 27, §5, "There have been no reports of "Dublin returnees" facing difficulties in accessing an asylum procedure after having been transferred to Germany"). Als de betrokkene besluit opnieuw asiel te vragen zal deze aanvraag worden beschouwd als een herhaalde aanvraag ("subsequent application") en op dezelfde wijze worden behandeld als herhaalde aanvragen van personen, die Duitsland niet verlieten. Hij zal op dat ogenblik zijn actuele vluchtmotieven kunnen aanbrengen.

Het bovenvermelde rapport meldt tevens dat personen, die een herhaalde asielaanvraag indienen in Duitsland recht hebben op opvang (pagina 49). Daarnaast maakt het rapport tevens geen melding van structurele problemen in zake de opvang van "Dublin-terugkeerders".

We benadrukken daarnaast ook dat het afwijzen van een asielaanvraag en het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel - en immigratiebeleid en dat dit op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hierbij herhalen we nogmaals dat Duitsland de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Duitsland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Duitsland onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/83/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons dan ook geen redenen om aan te nemen dat de door de betrokkene voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België in Duitsland ingediende aanvraag niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst. Verder kent Duitsland onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen van detentie en verwijdering.

We zijn er ons van bewust dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde aan astma te lijden maar we merken desbetreffend op dat hij hieromtrent, of omtrent andere gezondheidsaspecten, tot op heden geen elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in Duitsland niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig. Tevens zullen de Duitse autoriteiten tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)d van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Duitse autoriteiten."

2. Over de vordering tot schorsing

De drie cumulatieve voorwaarden

2.1. Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

De toepassing van de wettelijke bepaling

2.3. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker van zijn vrijheid werd beroofd en werd overgebracht naar het Repatriëringscentrum 127bis te Steenokkerzeel. Het is aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens een effectieve terugkeer heeft plaatsgevonden, waardoor de uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden aanvaard. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

2.4. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

De interpretatie van deze voorwaarde

2.5. Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer, op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM) (hierna: het EVRM)

heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

2.6. De toepassing van deze voorwaarde

2.7. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM); artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en de rechten van verdediging en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker stelt: *“Dat verweerder in de bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoeker, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de zorgvuldigheidsverplichting schendt en een manifeste beoordelingsfout begaat, wanneer deze stelt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker zonder voldoende inhoudelijke toetsing naar verzoekers vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, bij een terugkeer naar Duitsland”.*

Verweerder houdt in de bestreden beslissing inderdaad geen rekening met het volgende:

Toegang tot de rechtsbijstand

Dat asielzoekers in Duitsland gedurende de asielprocedure geen toegang tot een effectief en daadwerkelijk rechtsmiddel hebben wegens een gebrek aan rechtsbijstand.

Dat dienaangaande verzoeker wenst te verwijzen naar de vaststellingen in het AIDA-RAPPORT 'Asylum Information Database Country Report: Germany, november 2015, up-to-date tot 16 november 2015', p 22-23 (eigen onderlijning):

“Legal assistance is not systematically available to asylum seekers in Germany. Welfare organisations and other NGOs offer free legal advice services which include basic legal advice. In some initial reception centres welfare organisations or refugee councils have regular office hours or asylum seekers

can easily access the offices of such organisations close to the centres. However, such advice services are not available in all centres and not all of the time, so very often interviews take place before asylum seekers have had a chance to contact an NGO or a lawyer. There is no mechanism which ensures that asylum seekers are getting access to legal advice from an independent institution before the interview. Once asylum seekers have left the initial reception centres and have been transferred to other accommodation, the accessibility of legal advice depends strongly on the place of residence. For instance, asylum seekers accommodated in rural areas might have to travel long distances to reach advice centres or lawyers with special expertise in asylum law.

NGOs are not entitled to legally represent their clients in the course of the asylum procedure. During the first instance procedure at the BAMF, asylum seekers may be represented by a lawyer but they are not entitled to free legal aid, so they have to pay their lawyers' fees themselves at this stage.

During court proceedings, asylum seekers can apply for legal aid to pay for a lawyer. The granting of legal aid is dependent on how the court rates the chances of success. This "merits test" is carried out by the same judge who has to decide on the case itself. Therefore some lawyers do not always recommend to apply for legal aid, since they are concerned that a negative decision in the legal aid procedure may have a negative impact on the main proceedings.

Hieruit blijkt duidelijk de ontstentenis van een kosteloze juridische bijstand in bepaalde procedures en de ontstentenis van een voldoende informatieverstrekking aan asielzoekers met betrekking tot de verschillende procedures.

Aangezien verzoeker geen inkomen heeft (zie stuk 3), is het risico reëel dat verzoeker zich niet zal kunnen laten vertegenwoordigen door een advocaat in de procedure in eerste aanleg bij BAMF wegens een pertinente ontstentenis van een kosteloze juridische bijstand in deze procedure.

Dat bovendien in de beroepsfase de kosteloze juridische bijstand ook een onzeker gegeven betreft nu de instantie die oordeelt over de toekenning van de kosteloze juridische bijstand dezelfde is als deze die een uitspraak doet over de asielzaak ten gronde. Aangezien de beslissing over de toekenning van de kosteloze juridische bijstand gemeten wordt aan de hand van de kans op slagen van het beroep ten gronde, zal de asielzoeker ontmoedigd worden een aanvraag tot kosteloze juridische bijstand in te dienen aangezien een negatieve beslissing hieromtrent een negatieve impact kan hebben op de behandeling van zijn asielaanvraag in de beroepsfase.

Hoedanigheid van de asielprocedure

Registratie:

Er kunnen verschillende maanden verstreken zijn tussen het indienen van de asielaanvraag en de registratie. In die periode worden de asielzoekers niet in het bezit gesteld van een wettelijk document om ze te beschermen. In afwachting krijgen ze weliswaar een "BUMA" document, maar wettelijk gezien kunnen niet dezelfde rechten afgedwongen worden als met de "Aufenthaltsgestattung". Het feit dat het in de praktijk lijkt aangenomen te worden dat asielzoekers met een "BUMA" dezelfde rechten kunnen hebben als asielzoekers met een "Aufenthaltsgestattung", biedt geen garantie op rechtszekerheid.

□ AIDA-RAPPORT 'Asylum Information Database Country Report: Germany, november 2015, up-to-date tot 16 november 2015', p 49 (eigen onderlijning):

"Due to the massive increase in numbers of newly arriving asylum seekers in 2014 and 2015, the BAMF has not managed to keep up with the registration of applications. Many asylum seekers therefore are now frequently registered on a preliminary basis and only receive a document entitled "confirmation of having reported as an asylum seeker" (BÜMA). The law does not contain any provision on the social benefits that asylum seekers with a BÜMA document are entitled to, although it may take several months before their application is formally registered and they receive the status of the Aufenthaltsgestattung. This has led to uncertainties, with some authorities reducing cash payments for asylum seekers with a BÜMA. However, as a general rule, it seems to be accepted that asylum seekers with a BÜMA have the same rights as asylum seekers with an Aufenthaltsgestattung, including access to benefits under the Asylum Seekers' Benefits Act."

Beroepsfase:

Uit het AIDA-RAPPORT betreffende Duitsland van november 2015 blijkt dat als een asielzoeker een aanvraag indient en de aanvraag manifest ongegrond wordt bevonden, gerechtelijke voorziening tegen deze beslissing niet automatisch leidt tot de schorsing van de terugkeer.

□ AIDA-RAPPORT 'Asylum Information Database Country Report: Germany, november 2015, up-to-date tot 16 november 2015', p 20:

"(2) Rejection as "manifestly unfounded" (offensichtlich unbegründet)

In this case, the appeal does not have suspensive effect. Therefore both the appeal and a request to the court to restore suspensive effect have to be submitted within one week (7 calendar days). This request has to be substantiated."

In samenvatting met het AIDA-RAPPORT betreffende Duitsland van januari 2015 blijkt dat het overgrote deel van de asielaanvragen manifest ongegrond werden bevonden.

□ AIDA-RAPPORT 'Asylum Information Database Country Report: Germany, January 2015', p 20, voetnoot 24:

"Whether an appeal has suspensive effect depends on the decision. With a "normal" rejection the appeal is suspensive but in 2014 the majority of rejections were rejections as "manifestly unfounded" (so the appeal is without automatic suspensive effect)."

Hieruit blijkt dat in de meerderheid van de gevallen het beroep niet opschortend werkt en zoals eerder reeds aangehaald is het systeem van de kosteloze juridische hulp ook in de beroepsfase op z'n minst gebrekkig te noemen.

Dat de kans aldus reëel is dat indien de asielaanvraag van verzoeker manifest ongegrond verklaard wordt, hij riskeert naar Afghanistan te worden uitgezet hetgeen een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel. Dat bovendien verzoeker op financieel vlak geen garantie heeft op toegang tot het beroep aangezien hij geen inkomen heeft (stuk 3).

Meervoudige asielaanvraag:

De wettelijke status van de asielzoeker die een nieuwe asielaanvraag heeft ingediend, is niet wettelijk geregeld. Het wordt "getolereerd" dat het bevel om het grondgebied te verlaten geschorst wordt totdat er een beslissing over de ontvankelijkheid van de meervoudige asielaanvraag genomen wordt. Dit biedt uiteraard geen garantie op rechtszekerheid.

Bovendien is het mogelijk dat de beslissingen over de ontvankelijkheid van meervoudige asielaanvragen genomen worden zonder dat de aanvrager gehoord wordt.

Een beroep tegen een weigeringsbeslissing heeft bovendien ook in dit geval niet automatisch een schorsende werking.

Uit het hierna geciteerde stuk uit het AIDA-RAPPORT blijkt eveneens wederom de ontstentenis van een kosteloze juridische bijstand in de meervoudige asielprocedures.

□ AIDA-RAPPORT 'Asylum Information Database Country Report: Germany, November 2015, up-to-date tot 16 november 2015', p 38 (eigen onderlijning):

The legal status of applicants pending the decision on the admissibility of their subsequent application is not expressly regulated by law. It is generally assumed, though, that a deportation order has to be suspended until the Federal Office has taken a decision on the commencement of a new asylum procedure. Accordingly, the stay of applicants is to be "tolerated" (geduldet) until this decision has been rendered. However, a deportation may proceed from the very moment that the Federal Office informs the responsible Foreigners' Authority that a new asylum procedure will not be initiated. If an enforceable deportation order already exists, a new deportation order or other notification is not required to enforce deportation. The applicant may also be detained pending deportation until it is decided that a subsequent asylum procedure is carried out.

The decision on admissibility of a subsequent application can be carried out without hearing the applicant. This means that the Federal Office has full discretion in deciding whether to conduct an interview or not at this stage. Therefore it is often recommended that subsequent applications, which generally have to be submitted in person, should be accompanied with a detailed written motivation.

If the Federal Office decides not to carry out a subsequent procedure, this decision can be appealed before an administrative court. In most cases it is also necessary to request an interim measure from the court in order to suspend deportation.

There is no free legal assistance available for subsequent applications or for appealing against rejections of subsequent applications.

Dat het in casu niet duidelijk is wat er met de asielaanvraag van verzoeker in Duitsland is gebeurd. Dat verzoeker aldus niet weet of zijn asielaanvraag in Duitsland als eerste of tweede asielaanvraag zal behandeld worden.

Gelet op hetgeen voorafgaat, is het risico reëel dat zijn asielaanvraag zal worden afgewezen zonder dat hij de kans zal krijgen om gehoord te worden. Verzoeker heeft in deze context reeds traumatische ervaringen opgelopen in Duitsland. Bij zijn aankomst werd hij niet in de mogelijkheid gesteld om asiel te vragen in Duitsland en verkreeg ook geen opvang, noch toegang tot medische zorgverlening.

Inadequate opvangomstandigheden en overbevolking in opvangcentra

Dat bij de beoordeling van de opvangmogelijkheden in Duitsland de DVZ rekening moet houden met de massale instroom van de asielzoekers in Duitsland.

Dat uit het AIDA-RAPPORT duidelijk blijkt dat de huidige opvangstructuur in Duitsland niet is aangepast aan deze toevloed.

□ AIDA-RAPPORT 'Asylum Information Database Country Report: Germany, November 2015, up-to-date tot 16 november 2015', p 53:

« In many places the authorities could not arrange for sufficient accommodation in the existing accommodation centres or in other forms of accommodation such as hotels/hostels, privately owned apartments. Therefore, various types of emergency shelters have been set up. These include gyms, containers, warehouses or office buildings and tents. In the Federal State of Hamburg, 3,000 asylum

seekers were living in tents in September 2015, and only a few of these tents were considered to be suitable for the winter months. Other Federal States also reported that thousands of asylum seekers were living in tents in September 2015.¹⁷³ Authorities claim that such emergency shelters should only serve as temporary accommodation until new centres have been built or until other buildings have been converted into accommodation centres. However, there is widespread concern that many of these centres will not be finished in time for the winter months and that structures, which were set up as temporary accommodation, will become permanent facilities. »

Xenofobie klimaat

- Amnesty International Report 2015/2016

“Opposition to refugees, asylum-seekers and migrants, particularly Muslims, resulted in hundreds of protests being staged across the country. Hate crimes against refugees, asylum-seekers and migrants increased sharply. According to the government, 113 violent attacks against asylum shelters were perpetrated in the first 10 months of the year, compared with 29 in 2014.”

Aangezien de procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Duitsland dermate structurele tekortkomingen vertonen zijn er aldus ernstige motieven om aan te nemen dat verzoeker die in het kader van de Verordening 604/2013 aan Duitsland wordt overgedragen per definitie in een situatie belandt die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Dat het AIDA-RAPPORT een objectieve publicatie uitmaakt waaruit duidelijk de fundamentele en stelselmatige gebreken met betrekking tot de asielprocedure blijken.

Er kan dus niet zonder meer gesteld worden dat het asielverzoek van de verzoekende partij door de Duitse autoriteiten zal behandeld worden volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht.

Dat verzoekende partij zich dan ook niet kan verzoenen met de inhoud van de bestreden beslissing.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

Dat verweerder derhalve een manifeste beoordelingsfout maakte door de persoonlijke situatie van verzoeker niet correct te onderzoeken en de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker derhalve, niet afdoende motiveerde.

De motivering van de beslissing waarbij aan verzoekende partij het bevel wordt gegeven faalt derhalve volledig.

Zodat, de verwijdering naar Duitsland in strijd is met artikel 3 EVRM en de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten eveneens niet beantwoordt aan de motiveringsvereisten die krachtens artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen vereist zijn;

2.8. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari

2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

2.9. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

2.10. Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

2.11. Voorts blijkt uit het arrest van het Europees Hof voor Justitie van 21 december 2011 inzake N.S. tegen Secretary of State for the Home Department dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (het Handvest) betreffende het 'verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen' en dat een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM, niet dat een eventualiteit van een onterende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Dublin-Verordening het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de Dublin-criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn

met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

2.12. Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II-Verordening (thans de Dublin-III-Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (cf. N.S. t. Secretary of Home Departement, 86.), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin-III-Verordening bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg slechts verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, meer bepaald in de zaak Mohammed v. Austria (nr. 2283/12) van 6 juni 2013, blijkt tevens dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin-Verordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde dat: *“The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).*

95. In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine).”

De tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen moeten dan ook van die aard zijn dat ernstig gevreesd moet worden dat de asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er een onmenselijke of vernederende behandeling ondergaan in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM en de bewijslast ter zake berust in de eerste plaats bij de verzoekende partij.

2.13. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker het volgende heeft verklaard tijdens diens gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken op 9 december 2015. Op de vraag *“Is er een specifieke reden waarom de asielzoeker precies in België een asielaanvraag wil indienen?”* antwoordde verzoeker *“Onderweg ben ik mensen tegengekomen die naar België wouden reizen. Ik ben ze dus gevolgd.”* Tijdens het Dublin-interview van 20 mei 2016 stelt verzoeker *“In Duitsland gaven ze me geen opvang, daarom kwam ik terug naar België”*.

Op de vraag "Hoe is de gezondheidstoestand van de asielzoeker?" antwoordde hij op 9 december 2015 "Ik heb geen gezondheidsproblemen" en op 20 mei 2016 "Ik heb astma".

Op de vraag "Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, § 1 van de Dublin Verordening) zouden rechtvaardigen?" antwoordde verzoeker dat zijn asielaanvraag niet zou worden aangenomen en hij door de Duitse politie aan het station werd afgezet.

2.14. Voorop dient te worden vastgesteld dat verzoeker onder volgende identiteiten bekend is:

A., A., 01.01.1990, Shaga, Afghanistan;
Z., A., 01.01.1995, Kunar, Afghanistan;
A., A., 01.01.1992, Afghanistan;
A., A., 04.02.1994;
A., A., 01.01.1994, Afghanistan;
S., A. U., 01.01.1992, Shiga, Afghanistan;
S., A., 01.01.1989, Jalalabad, Afghanistan;
Z., A., 12.09.1996, Kunar, Afghanistan.

Naast 9 verschillende identiteiten heeft verzoeker asiel aangevraagd in Hongarije, Duitsland, Zweden, Frankrijk en het Verenigd Koninkrijk en voorts tweemaal in België.

2.15. Na een theoretische uiteenzetting over artikel 3 EVRM en de hieraan gekoppelde onderzoeksplicht, met verwijzing naar rechtspraak, meent verzoeker dat de verwerende partij selectief de rapporten leest en dat verzoekers individuele situatie niet werd onderzocht. Deze laatste stelling kan niet gevolgd worden nu de bestreden beslissing de gegevens die verzoeker kenbaar maakte, heeft beantwoord en verzoeker nalaat de concrete motieven over hem te bekritisieren. Het individuele onderzoek naar verzoeker blijkt overduidelijk uit volgende motieven:

"Betrokkene werd op 20.05.2016 gehoord in het kader van zijn asielaanvraag in België. Daarin bevestigde hij het feit dat hij op 15.04.2016 door de Belgische autoriteiten aan Duitsland getransfereerd werd. Betrokkene stelde dat hij door de Duitse politie onmiddellijk opnieuw aan een station werd afgezet en dat ze hem vertelden dat hij weer weg moest. Hij stelde dat hij niet in de mogelijkheid verkeerde asiel te vragen in Duitsland. Betrokkene verklaarde 2 dagen te Aachen (DE) te hebben verbleven om vervolgens per trein terug te reizen naar België waar hij opnieuw arriveerde op 17.04.2016 en asiel vroeg op 12.05.2016".

"Betrokkene stelde dat hij besloot opnieuw in België asiel aan te vragen omdat ze hem in Duitsland geen opvang gaven. Hij uitte ook verzet tegen een overdracht naar Duitsland in het kader van Verordening 604/2013 omwille van het feit dat hij verklaarde dat de Duitse autoriteiten zijn asielaanvraag niet aanvaard hebben en dat hij gewoon weer moest weggaan.

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Op 23.05.2016 werd voor betrokkene opnieuw een terugnameverzoek gericht aan de Duitse instanties die op 24.05.2016 instemden met de terugname van betrokkene met toepassing van artikel 18.1(d) van Verordening 604/2013.(...)

Verder merken we op dat betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Duitse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. Tevens merken we op dat de Duitse autoriteiten instemden met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 ("de lidstaat is verplicht...d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen"). We verwijzen ook naar artikel 18(2) : "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU". Dit betekent dat de betrokkene na overdracht in Duitsland een nieuwe asielaanvraag kunnen indienen indien hij dat wenst.

Betreffende de verklaringen van betrokkene dat hij niet in de mogelijkheid verkeerde om opnieuw asiel te vragen en dat hij geen opvang verkreeg in Duitsland verwijzen we naar het rapport over Duitsland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database over Duitsland (Michael Kalkmann, "Asylum Information Database - National Country Report - Germany", up-to-date tot 16.11.2015, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) waarin wordt gesteld dat er geen

aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Duitsland worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 27, §5, "There have been no reports of "Dublin returnees" facing difficulties in accessing an asylum procedure after having been transferred to Germany"). Als de betrokkene besluit opnieuw asiel te vragen zal deze aanvraag worden beschouwd als een herhaalde aanvraag ("subsequent application") en op dezelfde wijze worden behandeld als herhaalde aanvragen van personen, die Duitsland niet verlieten. Hij zal op dat ogenblik zijn actuele vluchtmotieven kunnen aanbrengen.

Het bovenvermelde rapport meldt tevens dat personen, die een herhaalde asielaanvraag indienen in Duitsland recht hebben op opvang (pagina 49). Daarnaast maakt het rapport tevens geen melding van structurele problemen in zake de opvang van "Dublin-terugkeerders".

We benadrukken daarnaast ook dat het afwijzen van een asielaanvraag en het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel - en immigratiebeleid en dat dit op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hierbij herhalen we nogmaals dat Duitsland de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Duitsland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Duitsland onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/83/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons dan ook geen redenen om aan te nemen dat de door de betrokkene voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België in Duitsland ingediende aanvraag niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst. Verder kent Duitsland onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen van detentie en verwijdering.

We zijn er ons van bewust dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde aan astma te lijden maar we merken desbetreffend op dat hij hieromtrent, of omtrent andere gezondheidsaspecten, tot op heden geen elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in Duitsland niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig. Tevens zullen de Duitse autoriteiten tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)d van Verordening 604/2013".

Door dit gewoonweg te ontkennen wordt dit pertinente motief niet weerlegd. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken op 9 december 2015 ronduit ontkende dat hij rondgereisd had in Europa "In Zweden, Hongarije, Duitsland en het Verenigd Koninkrijk ben ik nog nooit geweest. In Frankrijk heb ik vingerafdrukken moeten geven, maar dit was niet in het kader van een asielaanvraag." Voorts stelt de bestreden beslissing dat verzoeker zijn identiteit en nationaliteit tracht te staven met een valse Taskara met nummer 5479109 (afgegeven op 13.01.1311, omgerekend 02.04.1932) die "59 jaar vóór de verklaarde geboortedatum" van verzoeker werd uitgereikt.

2.16. Verzoeker meent dat er in Duitsland ernstige tekorten zijn aan de asielprocedure en dat de opvang van de asielzoekers gebrekkig is zodat dat de overdracht een schending van artikel 3 EVRM teweeg brengt. Verzoeker bespreekt het AIDA-rapport en concludeert dat de opvang van asielzoekers in Duitsland structurele problemen vertoont, dat in de bestreden beslissing geen garantie betreffende een waardige opvang voor verzoeker wordt gegeven. Verzoeker uit vervolgens kritiek op de situatie in

Duitsland, op de opvangomstandigheden, op de toegang tot de rechtsbijstand en registratiemogelijkheden en de rechten van asielzoekers. Hij verwijst naar het ook door de verwerende partij gebruikte AIDA-rapport.

Verweerder herhaalt terecht dat de overdracht van de asielaanvraag is *“gesteund op artikel 18(1)d van de Dublin III-verordening (“de lidstaat is verplicht...d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”)*.

Daarbij bepaalt artikel 18(2) van de Dublin III-Verordening: *“In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU”*.

Zoals in de bestreden beslissing terecht werd gemotiveerd, toont verzoekende partij ook niet aan dat zij geen verhaal kon halen bij de bevoegde Duitse instanties. Terwijl in de bestreden beslissing eveneens terecht werd gewezen op het feit dat de Duitse autoriteiten expliciet haar overname accepteerden, wat op zich reeds de stelling van verzoekende partij, als zou Duitsland zijn asielaanvraag niet hebben willen behandelen, ongeloofwaardig maakt. Verzoeker werd op 15.04.2016 door de Belgische autoriteiten aan Duitsland overgedragen. Verzoeker verklaarde 2 dagen te Aachen (DE) te hebben verbleven om vervolgens per trein terug te reizen naar België waar hij opnieuw arriveerde op 17.04.2016 en asiel vroeg op 12.05.2016. Verzoeker heeft dus niet de minste inspanning gedaan om in Duitsland zijn asielaanvraag te laten registreren en als asielzoeker te verblijven in afwachting van een uitspraak. Dit klemmt te meer nu verzoeker voldoende ervaring heeft en blijkbaar wel de weg lijkt te kennen om asiel aan te vragen in meerdere Europese landen en zich hierbij bedient van andere identiteiten. Bovendien heeft verzoeker bij zijn terugkeer naar België ook nog een maand gewacht vooraleer een asielaanvraag in te dienen. Verzoekers betoog is louter theoretisch.

2.17. In de bestreden beslissing wordt over de opvang van asielzoekers en Dublin-terugkeerders het volgende overwogen:

“We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht

aan Duitsland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken verder op dat het zeker niet kan worden ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Duitsland, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We herhalen desbetreffend tevens nogmaals dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Betreffende de verklaring van betrokkene dat hij na zijn overdracht in Duitsland niet de mogelijkheid had om asiel te vragen, geen opvang verkreeg en dat de Duitse autoriteiten hem vertelden dat hij maar gewoon weer moest weggaan merken we vooreerst op dat Duitsland de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Duitsland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Duitsland onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/83/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Verder merken we op dat betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Duitse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. Tevens merken we op dat de Duitse autoriteiten instemden met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 ("de lidstaat is verplicht...d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen"). We verwijzen ook naar artikel 18(2) : "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU". Dit betekent dat de betrokkene na overdracht in Duitsland een nieuwe asielaanvraag kunnen indienen indien hij dat wenst.

Betreffende de verklaringen van betrokkene dat hij niet in de mogelijkheid verkeerde om opnieuw asiel te vragen en dat hij geen opvang verkreeg in Duitsland verwijzen we naar het rapport over Duitsland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database over Duitsland (Michael Kalkmann, "Asylum Information Database - National Country Report - Germany", up-to-date tot 16.11.2015, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) waarin wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Duitsland worden overgedragen, problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 27, §5, "There have been no reports of "Dublin returnees" facing difficulties in accessing an asylum procedure after having been transferred to Germany"). Als de betrokkene besluit opnieuw asiel te vragen zal deze aanvraag worden beschouwd als een herhaalde aanvraag ("subsequent application") en op dezelfde wijze worden behandeld als herhaalde aanvragen van personen, die Duitsland niet verlieten. Hij zal op dat ogenblik zijn actuele vluchtmotieven kunnen aanbrengen.

Het bovenvermelde rapport meldt tevens dat personen, die een herhaalde asielaanvraag indienen in Duitsland recht hebben op opvang (pagina 49). Daarnaast maakt het rapport tevens geen melding van structurele problemen in zake de opvang van "Dublin-terugkeerders".

We benadrukken daarnaast ook dat het afwijzen van een asielaanvraag en het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel - en immigratiebeleid en dat dit op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hierbij herhalen we nogmaals dat Duitsland de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Duitsland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Duitsland onderwerpt asielaanvragen aan een

individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/83/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons dan ook geen redenen om aan te nemen dat de door de betrokkene voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België in Duitsland ingediende aanvraag niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst. Verder kent Duitsland onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen van detentie en verwijdering.

We zijn er ons van bewust dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde aan astma te lijden maar we merken desbetreffend op dat hij hieromtrent, of omtrent andere gezondheidsaspecten, tot op heden geen elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in Duitsland niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig. Tevens zullen de Duitse autoriteiten tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)d van Verordening 604/2013.

2.18. Uit de bestreden beslissing blijkt dat een genuanceerd beeld over de opvang en de behandeling van de asielzoekers in Duitsland zich opdringt en dat er kan worden gesteld dat er geen sprake zou zijn van structurele tekortkomingen in het opvangbeleid van asielzoekers en de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming in Duitsland.

2.19. Verzoekende partij voert aan dat er geruime tijd zou zijn verstreken tussen het indienen van de asielaanvraag en de eigenlijke registratie ervan. Verzoekende partij beweert geen garantie te hebben op rechtszekerheid, omdat de rechten van een asielzoeker in de tussenperiode niet wettelijk zouden zijn geregeld.

2.20. Een dergelijke bewering kan niet blijken uit het AIDA rapport dat ook door verzoekende partij wordt aangehaald. Indien, zoals ook de bestreden beslissing, erkent dat Duitsland het hoofd tracht te bieden aan de massale toeloop van asielzoekers, dan kan niet blijken dat hieruit kan worden afgeleid dat de veiligheid van de asielzoekers in het gedrang komt en hun toegang tot de asielprocedure wordt verhinderd, noch dat zij intussen geen recht hebben op bijstand. De situatie van de asielzoekers met een "BÜMA" (in afwachting van registratie) is mogelijk niet wettelijk geregeld doch uit de praktijk blijkt volgens het AIDA rapport dat zij dezelfde rechten kunnen laten gelden als reeds geregistreerde asielzoekers met een "Aufenthaltsgestattung", waaronder ook toegang tot de voordelen onder de Asylum Seekers' Benefits Act. Verzoeker komt niet verder dan theoretische beweringen.

2.21. Waar verzoeker betoogt dat er een risico bestaat dat diens asielaanvraag zal worden afgewezen zonder dat hij de kans krijgt om te worden gehoord, indien deze huidige asielaanvraag als een tweede asielaanvraag wordt aangemerkt, kan uit het rapport blijken dat verzoeker binnen de 7 dagen alsnog kan verzoeken om schorsende werking toe te kennen aan het ingediende beroep tegen een gebeurlijke manifest ongegronde asielaanvraag. Verzoeker loopt vooruit op de behandeling van zijn asielaanvraag maar maakt niet aannemelijk dat de Duitse asielinstanties zijn asielaanvraag zonder onderzoek zullen behandelen. Er worden evenmin systeemfouten aangetoond in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Duitsland.

Er blijken geen ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat verzoeker, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk. De gemachtigde van

de bevoegde staatssecretaris heeft zoals hierboven reeds uiteengezet voldoende rekening gehouden met de individuele situatie van verzoeker.

2.22. Noch het betoog van verzoeker noch het administratief dossier bevat op het eerste gezicht elementen die er op wijzen dat hij bij een overdracht naar Duitsland omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker slaagt er dan ook niet in aan te tonen dat hij bij een overdracht naar Duitsland zou worden blootgesteld aan een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat verzoeker op het eerste gezicht geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt en bijgevolg evenmin van de motiveringsplicht nu hij niet aantoont dat de bestreden beslissing genomen is op basis van onjuiste gegevens, zonder correct te zijn en in kennelijke onredelijkheid.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Verzoeker voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat zijn grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond. Gelet op het bovenstaande maakt verzoeker *prima facie* niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is gesteund op onjuiste gegevens die geen steun vinden in het administratief dossier, niet correct is genomen en kennelijk onredelijk is. De materiële motiveringsplicht is *prima facie* niet geschonden.

Het middel is niet ernstig.

Er is niet voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde. Dit volstaat om de vordering tot schorsing te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

Wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

K. DECLERCK